

ПРАВИЛО III.

Не треба да приказваме никога за
щетите на сосъдътъ си.

Добронравие то тута ся согласува съ Божиите заповеди, колко то е злонравно, толкова още по противно е нахристиянство то да думаме зло за сосъдътъ си. Клевета та е толкова голъма лошавина що то показва една душа пълна отъ завистъ, отъ отрава та на умраза та и отмъстене то; кога то чуеме нѣкоя дума клеветна, не треба никога да я исказваме.

Много голъма лошавина е да клеветиме нѣкого, да го закачаме въ разговорене то си или кога не е тамо.

Ставаме будали да думаме предъ нѣкой человекъ сакатъ, испадналъ, слабъ естественно, еди кой има тая погрѣшка, твой и за друго то: Треба още да ся пазиме да не наумяваме на кого да е человекъка погрѣшки те кои то е сторилъ, негоди те кои то му ся случили.

Попрѣжни те, подбудителни те думи са много противни на Иисусъ Христовъ и духъ, кой то дума въ евангелие то че кой то земе братаси за лудъ, е достоинъ за вѣчна та мѣка; благонравие то много запрещава това.

Подиграванія та можатъ да бѫдатъ простени, но сось согласie, да ся не подиграватъ сось святыте нѣща, естественни те погрѣшки, честьта, достойностъ то, нити пакъ сось умрели те.

Подиграваніе то може да бѫде невинно, но сось какви упазенія трѣба да е содружено? може нѣкога да послужи за увеселенія въ разговоръ-та; но треба да изгоняваме лошавина та, както и грубостъ-та, повторяне то и длѣжина та.